

2021. augusztus 15. - Tudom, hogy tabudöntögetésnek számít, de valakinek le kell írnia a szót, s most először nem feltétlenül elrettentésként: huxit – azaz Magyarország önkéntes, szuverén kilépése az unióból (a brexit mintájára).

Vajon valóban huxitra lenne szükség, különös tekintettel a magyar gyermekvédelmi törvénnyel szembeni példátlan, soha nem látott módon összehangolt uniós és nyugati támadássorozat után?

Nem ezt állítom. Hanem azt, hogy 2021 júliusában eljött az ideje annak, hogy most már komolyan vegyük fontolóra esetleges kilépésünket egy ezer sebből vérző, birodalmi tüneteket mutató, a kelet- és közép-európai tagállamokkal látványosan lekezelően, arrogánsan bánó államszövetségből. Ugyanis elérkeztünk a választóvonalhoz: a globalista pénzügyi elit és az általuk irányított uniós intézmények – bizottság, parlament, bíróság, részben az Európai Tanács – valóban elszánták magukat a megleckéztetésünkre. Sőt nem pusztán arra: a megbüntetésünkre. De még annál is többre: az ellehetetlenítésünkre, ha nem tesszük meg azokat a lépéseket, amelyeket ők diktálnak nekünk. És természetesen a végső eszköz a pénzmegvonás. Vagyis amit az egyik bizottsági alelnök, nevezett Katarina Barley mondott (persze Soros György és követői mellett), aki kijelentette, hogy az olyan renitens országokat, mint Magyarország és Lengyelország, ki kell éheztetni azzal, hogy megvonják tőlük a pénzügyi támogatásokat.

És ennek már valóban fele sem tréfa.

Mi szól a bent maradás mellett és mi ellene? Azt hiszem, ezt politikai, gazdasági, kulturális-értékrendi és katonai szempontból is érdemes megvizsgálni. Politikai szempontból az szólhat a bentmaradás mellett, hogy az uniós tagság azt a jóleső érzést adhatja minden magyar állampolgárnak, hogy tagja egy fejlett, demokratikus, a szabad nemzetek szövetségére épülő Nyugatnak, amire mindig is vágytunk, s negyven év kommunizmus után végre elértük az áhított célt. A világ egyik legfejlettebb közösségéhez tartozni pedig különleges élmény, amelynek a feladása tizenöt év után csak nagyon erős és nyomós indokok miatt elfogadható.

Kérdés: van-e ilyen erős és nyomós indok jelenleg?

Válaszom: van. Mégpedig az a tény, hogy ha az áhított államszövetségben gyökeresen megváltoztak a prioritások, s valami egészen más képződménnyé akarják formálni a fősodratú globalista-liberális elitek az uniót, mint ami eddig volt. És most ez a helyzet: mi egy szabad, szuverén országok közösségébe léptünk be – elképzeléseink szerint legalábbis –, viszont a szemünk láttára gőzerővel zajlik egy birodalmi Európa, a superföderális, nemzetállamokat alávető Európai Egyesült Államok felépítése. Legfontosabb célunk és vágyunk volt, hogy szuverén és független nemzeté váljunk a Szovjetunió uralma után. Ez került alapvetően veszélybe. Ha újra diktálni akarnak nekünk, hogy mit és hogyan kell tennünk, akkor értelmét

veszti az uniós tagságunk.

Ráadásul éppen most kezdődött el az unió jövőjéről szóló egyéves konferencia- és vitasorozat, amelynek már a kezdetén látszik, hogy a fősodratú körök a fenti cél megvalósítását állítják a viták középpontjába, nem is beszélve olyan döbbenetes, beépített biztosítékokról, mely szerint a vitasorozatot irányító EU-s intézmények a vitát moderálhatják, s a nem igazán politikailag korrekt véleményeket egész egyszerűen figyelmen kívül hagyhatják. Aggasztó és világos jelzés, hogy a vitasorozatot irányító testület egyik vezetője az a Guy Verhofstadt, aki meggyőződéses, elvakult globalista, az Orbán-kormány gyűlöllője, nem beszélve arról, hogy a vita kapcsán alakult meg az úgynevezett Spinelli-csoport (a névadó egy valahai fekete öves olasz kommunista politikus), amely célul tűzte ki az Európai Egyesült Államok létrejöttét.

Természetesen a vitában a legnagyobb erővel részt kell vennünk, ám ha a végeredmény számunkra elfogadhatatlan, akkor nem biztos, hogy Magyarország érdeke újra alávetni magát a birodalmi és globalista törekvéseknek. Gazdasági szempontból az szólhat a bent maradásunk mellett, hogy meghatározott forrásokhoz jutunk a tagállami befizetésekből, most éppen 2500 milliárd euró újjáépítési hozzájárulás a tét. (Ezt akarják tőlünk megvonni – egyelőre csak ezt.)

Szakértők azonban már százszor leírták és elmondták Boros Imrétől Lóránt Károlyon és Lentner Csabán át Csath Magdolnáig, hogy Magyarország a belépéssel lemondott a merkantilista gazdaságpolitikáról, a vámvédelemről és a magyar cégek védelméről, a piacot szabadabbá tettük, s így sorra a hazaiaknál jóval erősebb nyugati cégek nyerték meg az uniós pályázatokat, s a profit döntő részét hazavitték a saját országukba. Ne feledjük el azt sem: a nyugat-európai országok a háború után az amerikai Marshall-segéllyel óriási segítséget kaptak a gazdaságuk felvirágoztatására, s a hetvenes-nyolcvanas években az akkor belépő országok – Görögország, Spanyolország, Portugália, Írország, Dánia – még egy prosperáló unióba léptek be, amikor viszont 2004-ben mi is beléptünk kilenc másik állammal együtt, Európa már nem volt jó gazdasági állapotban, a támogatási források meg sem közelítették a korábbi évtizedekét.

Talán az egyik legkeményebb érv – a fentiek mellett –, hogy ha kilépnénk, akkor a nyugati cégek elfordulnának tőlünk, leépülnének a kereskedelmi-gazdasági kapcsolataink az unióval és a tagállamokkal, különös tekintettel a német gigacégekre. S eljönne a pillanat, hogy a három nagy, az Audi, a BMW és a Mercedes is felszámolná az ide telepített gyárait. Ez így szörnyen hangzik, de igaz-e? Valóban ellehetetlenülne a gazdasági helyzetünk, s át kellene térnünk az önellátásra, ami lehetetlenség?

Én ebben nem hiszek. Egyrészt: a német – és brit, holland, francia stb. – cégek (nem beszélve a tengeren túliakról) a profitot nézik, s ha Magyarországon költségeket takarítanak meg, nem fognak a saját érdekeik ellen lépni. Nem ezt teszi Nyugat-Európa most is, amikor a gyűlölt kínaiakkal és oroszokkal folyamatosan fenntartja a kereskedelmi kapcsolatokat (lásd például az Északi Áramlat 2-t)? Talán ehhez képest Magyarország mégiscsak bejártatott, megbízható terep nekik, EU-tagság ide vagy oda; a nyugati cégek pontosan tudják, mire számíthatnak, ha hozzánk jönnek vagy itt maradnak, s a kiszámíthatóságunk nagy előny és erény.

Másrészt: természetesen több lábon kell állnia az országnak, és ezt már jó pár éve felismertük, eszerint cselekszünk. Röviden ezt a keleti nyitás Szijjártó Péter által sokszor elmondott fogalmával – és gyakorlatával – illusztrálhatjuk. Harmadrészt: nyilvánvaló számomra, hogy – akár csak Norvégiának és Svájcnak, illetve most Nagy-Britanniának – a kilépéssel párhuzamosan tárgyalásokat kellene kezdeményeznünk az unióval, illetve az egyes tagállamokkal is. Magyarán: külön szerződést kellene kötnünk a fenti országok mintájára, ehhez most már elég erősek vagyunk gazdaságilag, nem egy kiszolgáltatott ország immár, amelyik nem tud megállni a saját lábán. Ezen túl vagyunk. Mi baja van Norvégiának, hogy nem tagja az

uniónak? Semmi. Vagyis egy feltételezett kilépésnek nem szembenállást kell jelentenie, hanem az unióval való új, immáron szuverén felek kapcsolatának újratárgyalását. Ez nyilván nem könnyű feladat, de nem is megoldhatatlan.

Katonai szempontból a kilépésünk irreleváns, különös tekintettel arra, hogy 1999 óta a NATO tagjai vagyunk és azok is maradunk. Nem kell Svájc mintájára a városokban és a falvakban katonai központokat létesítenünk, de persze a haderőfejlesztést folytatni kell – és éppen ezt tesszük.

S végül, ami talán a legfontosabb: kulturális, értékrendi, világlátásbeli szempontból az szólna a bent maradás mellett, hogy állítólag a görög és római tudás, illetve a keresztény erkölcsi normák tartanak össze bennünket. De vajon így van-e még? A válasz: nem, sajnos már nincs így. Elváltak útjaink, amíg a Nyugat immáron tudatosan – hangsúllyal mondom: tudatosan! – szakít a keresztény erkölccsel és értékrenddel, s helyette az egyén gátlások nélküli önélvezetére és önpusztítására épülő kozmopolita, arctalan világtársadalom felépítését tűzte ki célul (lásd: The Great Reset), addig mi, magyarok, lengyelek és kelet-közép-európaiak ragaszkodunk az évezredek kulturális és vallási alapjainkhoz. Az életünkhöz. És ez a többi szempontot is felülírja.

És itt most befejezem, következtetést nem fogalmazok meg. Csak annyit jegyzek meg: a Fidesz – tökéletesen helyesen – csak nagyon lassú és hosszú gondolkodás, várakozás után lépett ki a néppártból. De: végül mégis ő lépett ki, arcvesztés nélkül, s nem őt rúgták ki! Ez óriási különbség. Ez a modell a helyes. Mert ha most mégis engedünk, akkor elvesztünk. Elveszik minden, amiért eddig harcoltunk. **Fricz Tamás**

A szerző politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója